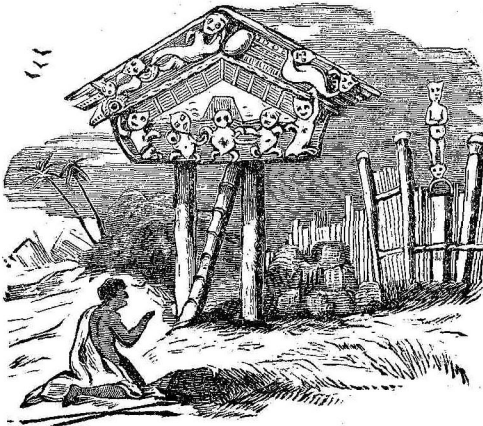

Ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν ἐλάμβανε τὸν χόρτον καὶ, ἀφοῦ τὸν ἐμάσσα, τὸ ἔβατεν ἐμπρὸς εἰς τὸν γηραιὸν σύντροφόν του, ὅστις τότε τὸν ἐλάμβανε προητοιμασμένον καὶ τὸν κατέπινε χωρὶς νὰ τὸν μασσήσῃ· τὸ αὐτὸ ἔκαμνε καὶ ὁ ἄλλος ἵππος μὲ τὴν κριθὴν. Διὰ τῆς φιλικῆς ταύτης περιποιήσεως ὁ γηραλέος ἵππος ἠδυνήθη νὰ διατηρηθῇ ἐπὶ δύο μῆνας!

Ἡ πρᾶξις αὕτη τῶν ἀλόγων ζῶων πρέπει νὰ κατασχόνῃ πολλοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι, ἂν καὶ εἶναι λογικὰ ὄντα καὶ δύνανται, ἀφίνον ὅμως τοὺς ὁμοίους τῶν νὰ χάνωνται ἀπὸ γηρατεῖα, ἀσθενείας καὶ πενίαν.

ΟΙ ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΑΙ.

Εἰς πολλὰ μέρη τῆς γῆς, ὡς λ. χ. εἰς τὴν Ἰνδίαν, τὴν Κίναν, τὴν Ἰαπωνίαν, τὴν Ἀφρικὴν, τὴν Ἀυστραλίαν καὶ τὰς νήσους τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ ὑπάρχουσι εἰσέτι πολλὰ ἑκατομμύρια ἀνθρώπων—τὰ τρία τέταρτα περίπου ὅλου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους—οἱ ὅποιοι προσκονοῦσι εἰδῶλα, ἤγουν ὁμιώματα ξύλινα, ἢ πέτρινα τὰ ὅποια λατρεύουσι ὡς θεόν.

Ἡ προκειμένη εἰκονογραφία παριστᾷ ἄνθρωπον γονυπετῆ ἐμπροσθεν ξυλίνων τινῶν ἀνθρωπίνων ὁμοιωμάτων, τὰ ὅποια ὁ ταλαίπωρος ἐκεῖνος θεωρεῖ ὡς θεοῦ του. Πόσον τυφλοὶ εἶναι οἱ δυστυχεῖς οὗτοι ἄνθρωποι χωρὶς τὸ εὐαγγέλιον! Καὶ πόσον ἡμεῖς οἱ χριστιανοὶ πρέπει νὰ λυπώμεθα δι' αὐτοὺς καὶ νὰ προσπαθῶμεν νὰ τοὺς εὐαγγελίσωμεν στέλλοντές τους ὄχι μόνον τὸ εὐαγγέλιον, ἀλλὰ καὶ ἱεροκήρυκας νὰ τὸ κηρύξωσι! Μεταξὺ τῶν πρώτων χριστιανῶν πολλοὶ εὐσεβεῖς Ἕλληνες ὑπῆγαν εἰς πολλὰ μέρη τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου καὶ μὲ θυσίαν τῆς ζωῆς τῶν ἐκήρυξαν τὸν Χριστόν. Εἴθε τινὲς καὶ ἀπὸ τοὺς μικροὺς μας ἀναγνώστας νὰ ἐμπνευσθῶσι ὑπὸ τοῦ ἱεραποστολικοῦ ἐκείνου πνεύματος καὶ ἡλικιωθέντες ν' ἀποφασίσωσι νὰ

ὑπάγωσι καὶ κηρύξωσι τὸ εὐαγγέλιον τῆς σωτηρίας εἰς τὰ ἀπολωλότα ταῦτα ἑκατομμύρια τῶν ὁμοίων ἡμῶν ἀνθρώπων, διὰ τοὺς ὁποίους ὁ Χριστὸς ἀπέθανεν.

Ἐὰν ἀγαπῶμεν τὸν Χριστόν, πρέπει νὰ προσευχώμεθα καὶ ἐργαζώμεθα κοπιᾶζοντες καὶ δαπανῶντες πρὸς ἐπιστροφὴν τῶν ἐθνῶν, τῶν ὁποίων οἱ ὀφθαλμοὶ εἶναι τόσοι τυφλοὶ, ὥστε νὰ προσκυνῶσι ὡς Θεὸν ξύλα καὶ λίθους καὶ ζῶα, καὶ νὰ θυσιάζωσι πολλάκις καὶ αὐτὰ τὰ φιλτάτα τέκνα τῶν ὅπως εὐαρεστήσωσι τὰς φαντασιώδεις ταύτας καὶ βυρπαρὰς θεότητας.

— Ἀλλὰ ὁ Θεὸς, μικροὶ μου φίλοι, θεωρεῖ εἰδωλολάτρας οὐχὶ μόνον τοὺς προσκονοῦντας ξύλα καὶ λίθους ὡς Θεόν, ἀλλὰ καὶ ὅλους ὅσοι ἀγαπῶσι ὅποιονδήποτε πρᾶγμα εἰς τὸν κόσμον τοῦτον περισσύτερον ἀπὸ αὐτόν. Οὕτως ὁ φιλάργυρος εἶναι εἰδωλολάτρης—ὁ μέθυσος εἶναι εἰδωλολάτρης, διότι δουλεύει τὸν οἶνον· ὁ ἄσωτος εἶναι εἰδωλολάτρης, διότι κυβερνᾶται ἀπὸ τὰς ὑρέξεις τῆς οὐχὶ ἀπὸ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Θεὸς θεωρεῖ πᾶν πρᾶγμα ὡς εἰδῶλον, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ ἄνθρωπος ἀφιερώνει τὴν καρδίαν του. Οὕτω καὶ οἱ, μικροὶ μου φίλοι, θὰ ἦσθε εἰδωλολάτραι, ἐὰν σκέπτεσθε, ἀγαπᾶτε καὶ ὑπακούετε ἄλλον ἢ ἄλλο πρᾶγμα περισσύτερον παρὰ τὸν Θεόν. Προσέχετε λοιπὸν νὰ μὴ ἀφίνετε νὰ βασιλεύῃ ἄλλο τι εἰς τὴν καρδίαν σας εἰμὴ ὁ Θεός.

ΘΑ ΠΕΙΡΑΣῆ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΜΟΥ.

Τινὰ παιδιά καὶ κοράσια ὑπακούουσι εἰς ὅ,τι οἱ γονεῖς τῶν τοῖς λέγουσι, ὅταν ἦναι καρόντες· ἀλλὰ δὲν τοὺς ὑπακούουσι ὅταν δὲν τα βλέπουσι.

Δύο μικρὰ παιδιά ἔποιζον μίαν ἡμέραν εἰς ἓνα κήπον ὅπου ἦτο μία κερασιὰ γεμάτη ἀπὸ ὄριμα κεράσια. «ὦ! Ἰωάννη,—ἐξεφώνησε τὸ ἓν,—ἀς μαζεύσωμεν ὀλίγα ἀπὸ τὰ κόκκινα ταῦτα κεράσια. Κύτταξέ πόσον ἐξαιρέτα εἶναι!»

«Ὅχι, Γεώργιε,—ἀπεκρίθη ὁ Ἰωάννης,—δὲν πρέπει νὰ τὰ ἐγγίξωμεν· ἤξεύρεις καλά, ὅτι μᾶς εἶπαν νὰ μὴ πάρωμεν οὐδὲ ἓν.»

«Ἄλλ' Ἰωάννη,—παρετήρησεν ὁ Γεώργιος,—μὴ φοβῆσαι, δὲν εἶναι κανεὶς ἐδῶ νὰ μᾶς ἴδῃ. Ἐὰν δὲ ὁ πατήρ σου μάθῃ, ὅτι ἐπήραμεν, εἶναι τόσοι καλός, ὥστε δὲν θὰ σὲ τιμωρήσῃ.»

«Ἰσα, Ἰσα διὰ τοῦτο δὲν θὰ τὰ ἐγγίξω,—εἶπεν ὁ Γεώργιος,—ἤξεύρω ὅτι ὁ πατήρ μου δὲν θὰ μὲ τιμωρήσῃ· ἀλλὰ γνωρίζω προσέτι ὅτι ἡ παρακοή μου θέλει πειράξῃ τὸν πατέρα μου καὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ τὸν λυπήσω.»

Τὸ παιδίον ἐκεῖνο ἐγνώριζε τί εἶναι ὑπακοή καὶ ἐγὼ νομίζω, ὅτι πρέπει νὰ ἡγάπα τὸν πατέρα του.

Σὺ δὲ, μικρὲ μου ἀναγνώστα, τί λέγεις διὰ τὸν ἑαυτόν σου; ὑπακούεις σὺ πάντοτε τοὺς γονεῖς σου; Δὲν θυμόνεις, καὶ χολιάζεις, καὶ δὲν κάμνεις πολλοὺς μορφασμούς; Δὲν ἀφίνεις κακὰ λόγια νὰ ἐξέρχωνται τοῦ στόματός σου; Δὲν ἔχεις τοὺς παρακούσει καὶ δεῖξει, ὅτι ἔχεις πονηρὰν καρδίαν ἐντός σου; Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ παρακαλέσῃς τὸν Θεὸν νὰ σὲ περιβάλῃ μὲ τὴν ἀγάπην τοῦ καὶ διὰ χάριν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ νὰ συγχωρήσῃ ἅλας τὰς ἀμαρτίας σου; Καὶ δὲν θέλεις νὰ τὸν παρακαλέσῃς νὰ σταίλῃ τὴν χάριν τοῦ εἰς τὴν καρδίαν σου, ὥστε νὰ μεταβάλῃ αὐτὴν καὶ τὴν κάμη καλὴν; Ἐὰν ὅλοι οἱ μικροὶ ἀναγνώστα τῆς Ἐφημερίδος τῶν Παίδων ἀποφασίσωσι νὰ κάμωσι τοῦτο, ὅταν ἠλικιωθῶσι, θὰ ἔχουν τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ εἰς ἅλας τὰς ἐπιχειρήσεις των. «Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου, διὰ νὰ γείνης μακροχρόνιος ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, τὴν ὁποίαν Κύριος ὁ Θεὸς σου σοὶ δίδει.»

(Ἐντολὴ 5η.)

Περὶ τὸν χρόνον νὰ εἴπωμεν εἰς τοὺς μικροὺς μας ἀναγνώστας τί σημαίνει καὶ ποῖον παριστᾷ ἡ εἰκονογραφία αὐτῆ. Εκείνο τὸ ὁποῖον ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐντυπώσωμεν εἰς τὸν νοῦν αὐτῶν εἶναι ὅτι πρέπει νὰ προσπαθῆσωσι νὰ συγκαταριθμηθῶσι μεταξὺ τῶν ἀρνίων τοῦ καλοῦ ποιμένος Χριστοῦ, διὰ νὰ ἦναι ἀσφαλεῖς εἰς τὴν ζωὴν ταύτην καὶ κληρονομήσωσι τὴν αἰώνιον μακαριότητα εἰς τὴν μέλλουσαν.

ΕἶΣΑΙ ὙΠΕΡΗΦΑΝΟΣ;

Τί εἶναι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον σὲ κάμνει νὰ ὑπερηφα-

νεύσῃ; ἡ ὠραϊότης τοῦ προσώπου, ἢ τὸ κομψὸν τοῦ ἀναστήματός σου; ἢ καταγωγή σου, ἢ τὰ βιβλία σου; τὰ χρήματά σου, ἢ ἡ σωματικὴ σου δύναμις—; οἱ φίλοι σου, ἢ αἱ γνώσεις σου; Ἐὰν ταῦτα εἶναι τὰ αἷτια τῆς ὑπερηφανίας σου σήμερον, αὐριοῦν ἡμποροῦν νὰ μὴ ἦναι. — Ἐὰν ἀληθεύῃ, ὅτι ὁ Θεὸς ἐναντιόνηται εἰς τοὺς ὑπερηφάνους, ἀλλὰ δίδει χάριν εἰς τοὺς ταπεινοὺς, ἢ ὑπερηφανία πρέπει νὰ ἦναι μανία, διότι κινεῖ τὸν ἄνθρωπον νὰ ἐναντιόνηται εἰς τὸν Πλάστην τῆ.

Δὲν θὰ ἦτο θαυμαστὸν, ἂν ὁ κόραξ ὑπερηφανεύετο διὰ τὰ μαῦρα καὶ ὁ κύκνος διὰ τὰ λευκὰ πτερά του· ὁ ἀετὸς διὰ τὴν δεξιόδεξιάν του καὶ ὁ ταῶς (παγώνιον) διὰ τὴν χρυσοκέντητον οὐράν του, διότι εἶναι ἄλογα ζῶα· ἀλλὰ πλάσματα λογικὰ, τὰ ὁποῖα ἔχουν ψυχὴν, νὰ ὑπερηφανεύωνται εἶναι πολλὸ παράδοξον καὶ ἀνόητον πρᾶγμα.

Ο ΜΑΙΟΣ.

Ἐὖπ' ἀγάπη μου Λουίζα, νὰ χαρῆς καὶ σὺ τὸ Μάϊ!
Κύττα πῶς σὲ χαιρετοῦνε τὰ πουλάκια πλάϊ πλάϊ·
Κύττα τὴ μυρτιά πῶς γέρνει μυρωμένα τὰ κλαδιά,
Καὶ μὲ χιλιαὶς πεταλούδαις παρατρέχουν τὰ παιδιὰ.

Τί χαρὰ Θεοῦ! γελοῦνε οὐρανοῦς, βουνὰ καὶ κάμποι.
Ὅλ' ἡ θάλασσα τριγύρω σὰ χυτὸ διαμάντι λάμπει,
Καὶ σὲ τόση εὐωδία, τόσα φῶτα καὶ δροσιά
Μοιαζ' ἰέρεια ἢ Φύσις 'ς τοῦ Θεοῦ τὴν ἐκκλησιά.

Ναί, Λουίζα μου· τοῦ ῥόδου τὸ μισάνοιχτο κοράλλι,
Τ' ἀγεράκι ποῦ σφυρίζει, τὸ πελὶ ποῦ γλυκοψάλλει,
Τὸ βουνὸν, τὸ περιγαλί, ὁ αἰθὴρ ὁ κυανὸς,
Ὅλα εἶναι τοῦ Κυρίου, ἅλα Ὑμνος πρωινός.

Γ. Π.

ΕἶΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ. Ἄστηρ τῆς Ἀνατολῆς, ἐφημερίς οἰκογενειακῆ, ἀπᾶς τῆς ἑβδομάδος ἐκδιδομένη περιέχει ὅλην ἀρμόζουσαν εἰς πάντα τὰ μέλη τῶν οἰκογενειῶν καὶ ἐν τέλει δίδει βραχειὰν σύνοψιν τῶν κοριωτέρων νέων τῆς ἑβδομάδος· τιμὴ ἑτησία προπληρωτέα δραχ. 6. διὰ τὴν πρωτεύουσαν καὶ τὰς ἐπαρχίας· διὰ τὴν Τουρκίαν δραχ. 10. Ὅστις κάμη πέντε συνδρομητὰς καὶ ἀποστείλῃ τὴν συνδρομὴν των λαμβάνει ἐν φύλλον ὄρωεάν.

Εἶδοποιοῦνται οἱ θέλοντες νὰ προμηθευθῶσι τὰ δύο παρελθόντα ἔτη τῆς Ἐφημερίδος τῶν Παίδων, ὅτι ἐὰν μὲν κατοικοῦν τὰς Ἀθήνας θὰ πληρῶνον 60 λεπτὰ δι' ἕκαστον ἔτος, ἐὰν δὲ τὰς Ἐπαρχίας 75 καὶ τὸ ἐξωτερικὸν ἀναλόγως τῶν ταχυδρομικῶν.

Ὁ Συντάκτης Μ. Δ. ΚΑΛΟΠΟΘΑΚΗΣ.